एष तीर्थमनुः प्रोक्तो दुरितौघविनाशनः ।
कनिष्ठाङ्गुष्ठकौ शक्तौ करयोरितरेतरं ॥ १० ॥
तर्ज्जनीमध्यमाऽनामाः संहताऽऽभुग्नवर्ज्जिताः ।
मुद्रैषा गालिनी प्रोक्ता शङ्खस्योपरि चालिता ॥ ११ ॥
अथ मूर्द्धनि मूलचक्रमध्ये
निजनाथगणनायकं समर्च्य ।
न्यसनक्रमतनुः पीठमन्त्रै-
र्जलगन्धाक्षतधूपपुष्पदीपैः ॥ १२ ॥
प्रयजेदथ मूलमन्त्रतेजो
निजमूले हृदये भ्रुवोश्च मध्ये ।
चितयं स्मरत स्मरेत्तदेकी-
कृतमानन्दघनं तडिल्लताभं ॥ १३ ॥
तत्ते यत्नैः सावयवीकृत्य विभूत्या-
द्यङ्गान्तं विन्यस्य यजेदासनपूर्व्वैः ।
भूषान्तैर्भूयो जलगन्धादिभिरर्च्चां
कुर्य्याद्भूत्याद्यङ्गविधानावधि मन्त्री ॥ १४ ॥
भूयो वेणुं वदनस्थं वक्षोदेशे वनमालां ।
वक्षोजोर्द्ध्वं प्रयजेच्च श्रीवत्सं कौस्तुभरत्नं ॥ १५ ॥
श्रीखण्डनिस्यन्दविचर्च्चिताङ्गो
मूलेन भालादिषु चिचकाणि ।
लिख्यादथो पञ्जरमूर्त्तिमन्त्रै-
रनामयो दीपशिखाकृतीनि ॥ १६ ॥